

[Erna Sørensen.]

måde, at en datters eller søns barn bliver anbragt hos bedsteforældrene og naturligt adopteres af dem, for at det kan komme ind i familielivet. Men hvis man går ind for stærk adoption, opstår der mange mærkværdigheder i et sådant tilfælde. Højesteretsdommeren sætter, at det drejer sig om en lille pige, og siger:

„Hun mister for det første al arveret efter faderen og hans slægt uden at erhverve nogen ny arveret. Hun bliver i arvemæssig henseende stillet som et „slegfredsbarn“ fra før 1937, der alene arver moderen og mødrene frænder. Men disse mødrene frænder arver barnet fremtidig, således at det tager et barns lod efter sine morforældre. Til gengæld arver det ikke længere sin moder som datter, men som søster. Hvis moderen dør efter adoptionen, arver hendes forældre (adoptanterne), og hvis den ene af dem er død, arver den lille pige den afdødes halvdel til lige deling med sine mostre og morbrødre.

Får moderen senere børn, som er adoptivbarnets halvsøskende, er det nu moster til dem, d. v. s. når moderen er død, arver hun ikke disse halvsøskende, der arver indbyrdes, men isvrigt arver hende som efter en tante sammen med andre onkler og tanter. — For almindelige mennesker bliver det ikke nemt at forstå og vil i det hele virke kunstigt og unaturligt.“

Jeg beder undskylde, at jeg ikke har bedt om lov til at citere.

Der bliver nævnt en masse eksempler til, det ene mere horribelt end det andet. Jeg forstår, at den højtærede justitsminister betragter det som undtagelsestilfælde og mener, at man kan se bort fra sådanne tilfælde og nøjes med at gennemføre den stærke adoptionsform. Jeg mener, at disse eksempler, som formentlig efterhånden vil blive offentliggjort i pressen, beviser, at man også har brug for den svage adoption, at man har brug for begge former, og jeg og mit parti er derfor tilhængere af at optage kommissionsforslagets § 14 i det lovforslag, der er til behandling i dag.

Af de øvrige bestemmelser i lovforslaget er det navnlig § 17, man standser op ved.

Den drejer sig om ophævelse af adoption i tilfælde, hvor barnet lider af åndssvaghed eller sindssygdом i en sådan grad, at det ville være åbenbart ubilligt at forlange, at barnet skulle blive hos adoptivforældrene. En lignende paragraf, men med meget stærkere indhold, har vi jo set i det tidligere her i tinget fremsatte lovforslag om ophævelse af adoptionsforhold, og jeg er meget taknemlig for, at den højtærede justitsminister har bøjet sig for de argumenter, der var fremme, da vi sidst behandlede sagen, og kun har foreslået adgang til ophævelse, når det drejer sig om åndssvaghed eller sindssygdом. Personlig synes jeg, at man her kunne bruge det efterhånden meget stærkt benyttede ord „evnesvag“ i stedet for „åndssvag“. Dette sidste ord er et trist ord at have i vor lovgivning, det første virker meget venligere og mere forstående; ordet „åndssvag“ er i dag et skældsord og burde udgå af vort lovgivningssprog.

Det er rigtigt, som det ærede medlem fru Nina Andersen siger, at der er noget stødende i, at der skal være adgang til ophævelse af adoption, når det drejer sig om et af disse stakkels børn. Nu er det jo ikke sådan, at adoptionen *skal* ophæves, men man har altså villet holde en bagdør åben i sådanne særlige tilfælde. Jeg husker, at der under behandlingen af det lovforslag, jeg lige omtalte, blev nævnt et forhold fra Sønderborg, hvor adoptivforældrene overhovedet ikke vidste noget om, at barnet var åndssvagt, da de fik det. Denne familie blev nødt til at beholde det barn, som de overhovedet ikke kendte og ikke havde noget virkeligt tilknytningsforhold til, og betale for det indtil dets fyldte attende år, hvor det offentlige jo overtager dets underhold. Et sådant tilfælde kan opstå igen, og derfor synes jeg, det er rigtigt, at vi har en bestemmelse som den i § 17. Men jeg håber, at domstolene vil være meget strenge ved bedømmelsen af, om en adoption kan ophæves.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt det naturlige slægtsskabsforhold skal opstå igen, er det min opfattelse, at barnet må have et tilhørsforhold. Det ville være ganske unaturligt og anstødeligt, hvis det virkelig skulle være muligt for en domstol